

Ada Condeescu och George Pistareanu

Vill jag vissla, så visslar jag

Originaltitel **Eu când vreau să fluier, fluier**

Svensk titel **Vill jag vissla så visslar jag**

Regi **Florin Serban**

Producent **Cătălin Mitulescu, Daniel Mitulescu**

Manus **Cătălin Mitulescu, Florin Serban**

Foto **Marius Panduru**

Roller **Ada Condeescu, George Pistereanu, Mihai**

Constantin, Clara Vodă, Marian Bratu, Papan

Chilibar m fl.

Rumänien, Sverige 2008

Längd **1 tim 30 min**

Censur **tillåten från 15 år**

Distributör **Folkets Bio AB**

Ana som gisslan och hotar att skära halsen av henne med en glasbit om inte fängelsechefen ser till att hans mor kommer till fängelset.

Skildringen av förhållandena i ungdomsfängelset har genrens vanliga ingredienser, med en maffiotisk maktstruktur bland fångarna, byteshandel med cigaretter som hårdvaluta, bögskämt som ned-sättande tillmälen; homosexualitet = svaghet, det är den självklara värdeskalen.

Det som skiljer den här filmen från till exempel amerikanska fängelsefilmer är vad man kan kalla en skitighet i filmspråk och miljöskildring. En realism som vidgar sig till något större. Det är inte bara en bra psykologisk skildring av en ung man för vilken allt brister, man möter samtidigt det fattiga Rumänien i mikroperspektiv. Fängelset är en avspeglning av livet utanför murarna, som att många av fångarna är romer, en i landet förtryckt minoritet. Den skrälliga radio som ackompanjerar internernas måltider i en schabbig matsal visar på ett samhälle där inte mycket hänt sedan kommunismens fall.

Vill jag vissla ... visar inte minst upp ett lysande skådespeleri på alla håll, men främst av den sammanbitne, tjurnackade George Pistereanu, hos vilken en hårt tuktrad vrede tycks magasinerad i den muskulösa kroppen. Det är en kropp som i sig uttrycker trotsighet och uppror, anpassningen till fängelseordningen är bara en tunn fernissa över raseriet.

Att Silviu ändå, mitt i sitt mentala kaos, förmår hysa varmare känslor visas i samspelet med Ana, inte minst i en dramatiskt avskalad sekvens i slutet, när han lyckats tvinga med sig henne ut från fängelset för att dricka kaffe. Det finns situationer när en enkel kopp kaffe kan utgöra den största lyckostunden i livet.

Gunder Andersson

Den rumänska filmen har fått ett uppsving på senare år. Det senaste exemplet är Florin Serbans fängelsedrama *Vill jag vissla så visslar jag*, en film med den dramatiska förtätningen hos en bra teaterpjäs.

Ungdomsbrottslingen Silviu (George Pistareanu) har bara någon vecka kvar på sitt straff när han får veta av sin lillebror, som besöker honom i fängelset, att modern återvänt från Italien och vill ta med sig honom dit så han ska få en ny styvpappa. Hans lillebror är Silvius mest kära och sista anknytning till livet utanför portarna och han försöker få modern att ändra sig, men det tycks omöjligt.

Inför vad han upplever som moderns svek är det som att något brister inom honom, plötsligt är den nära förestående frigivningen glömd, och under ett sociologiskt test (där han förälskat sig i sociologen Ana (Ada Condeescu) exploderar den vrede han samlat på sig. Han får ett raseriutbrott, massakrerar möbler och slår ihjäl en vakt, tar